

Rokownicze znaczenie występowania białka mdm2 w niedrobnokomórkowym raku płuca

Dorota Dworakowska¹, Ewa Jassem², Klaus Hermann Wiedorn³,
Rafał Dziadziuszko⁴, Carsten Boltze⁵, Andrzej Karmoliński⁶,
Jan Skokowski⁷, Alexander Bosse³, Jacek Jassem⁴

Cel pracy. W pracy oceniono rokownicze znaczenie występowania białka mdm2 (w powiązaniu z poprzednio określoną ekspresją białka p53) u chorych na niedrobnokomórkowego raka płuca (NDKRP).

Materiał i metody: Badana grupa obejmowała 123 chorych na NDKRP poddanych doszczętnej resekcji miąższu płucnego. Ekspresja białka mdm2 została oceniona immunohistochemicznie, z wykorzystaniem przeciwciała monoklonalnego (klon IF2, Oncogene Science).

Wyniki. Obecność białka mdm2 stwierdzono w 40 przypadkach (33%), natomiast współwystępowanie białka mdm2 z białkiem p53 - w 19 (15%). Nie stwierdzono zależności pomiędzy obecnością białka mdm2 a cechami klinicznymi chorych, jak również wpływu ekspresji białka mdm2 (rozpatrywanego pojedynczo oraz łącznie z białkiem p53) na czas do nawrotu choroby oraz na czas całkowitego przeżycia. W analizie jedno- i wieloczynnikowej stopień zaawansowania klinicznego nowotworu oraz stopień jego zróżnicowania były niezależnymi czynnikami rokowniczymi.

Wnioski. Wyniki badania sugerują brak rokowniczego znaczenia ekspresji białka mdm2 u chorych leczonych operacyjnie z powodu NDKRP.

Słowa kluczowe: mdm2, niedrobnokomórkowy rak płuca, rokowanie

Wprowadzenie

Pomimo znacznego rozwoju metod terapeutycznych, rokowanie w niedrobnokomórkowym raku płuca (NDKRP) pozostaje niezadowolające [1]. Uważa się, że lepsze zrozumienie biologii raka płuca, a w szczególności zaburzeń molekularnych występujących w tym nowotworze, może w przyszłości zwiększyć skuteczność leczenia.

Jedną z najdokładniej zbadanych zmian genetycznych w NDKRP są zaburzenia genu *P53*. Gen ten, określany jako „strażnik genomu”, jest zlokalizowany w regionie 17p13 i koduje fosfoproteinę jądrową o masie 53 kDa (393 aminokwasy). Gen *P53* uczestniczy w kontroli cyklu komórkowego, naprawie nici DNA, różnicowaniu komórek, starzeniu się, angiogenezie, a w szczególności w apoptozie. Produkt białkowy genu *P53* powoduje zatrzymanie cyklu komórkowego w odpowiedzi na uszkodzenie DNA poprzez indukowanie ekspresji *GADD45*, *p21^{WAF1/CIP1}*, *PCNA* i *mdm2* [2]. Poza mutacjami czynność tego genu mogą zaburzać inne mechanizmy, m.in. zmiany lokalizacji subkomórkowej p53, łączenie białka p53 z białkami wirusowymi lub wiązanie białka p53 z onkoproteiną komórkową *mdm2* [2, 3].

Gen *MDM2/HDM2* (mouse/human double minute) to zachowany w procesie ewolucji onkogen zlokalizowany w regionie 12q13-14. Po raz pierwszy został on zidentyfikowany w nowotworowej linii komórek mysich Balb/c określanej jako 3T3DM, w której *MDM2* ulegało amplifikacji i nadmiernej ekspresji [4]. Aktywność onkogenetyczna *MDM2* wynika z nadmiernej ekspresji białka *mdm2*, która może zachodzić w trzech mechanizmach: amplifikacji genu *MDM2*, nasilonej transkrypcji *MDM2*mRNA lub nasilonej translacji białka *mdm2*. Obecnie niewiele wiadomo na temat fizjologicznej roli *MDM2* [5].

¹ Klinika Chorób Wewnętrznych, Endokrynologii i Zaburzeń Hemostazy
AM w Gdańsku

² Katedra Pneumonologii i Alergologii
AM w Gdańsku

³ Department of Pathology, Katharinenhospital, Stuttgart,
Niemcy

⁴ Klinika Onkologii i Radioterapii
AM w Gdańsku

⁵ Department of Pathology
Otto-von-Guericke University, Magdeburg, Niemcy

⁶ Katedra i Zakład Patomorfologii
AM w Gdańsku

⁷ Klinika Chirurgii Klatki Piersiowej
AM w Gdańsku

Produkt białkowy *MDM2* jest onkoproteiną o masie 90 kDa, fizycznie związaną z p53 i hamującą czynność *wtp53*. W fibroblastach mysich wykazano, że nadmierna ekspresja białka *mdm2* może się wiązać z transformacją nowotworową [3]. Białka *mdm2* i p53 tworzą autoregulacyjną pętlę sprzężenia zwrotnego, w której p53 zwiększa stężenie *mdm2*, natomiast hamuje ekspresję i aktywność p53 [3, 6, 7]. *Mdm2* odgrywa istotną rolę nie tylko w jądrze (tworząc kompleks z *wt* lub *mtp53*) [3, 5], lecz także poprzez działania międzykomórkowe [8].

Rokownicze znaczenie ekspresji białka *mdm2* u chorych na NDKRP leczonych operacyjnie pozostaje niejasne, zwłaszcza w powiązaniu z występowaniem białka p53. Higashiyama i wsp. [9] sugerowali, że nadmierna ekspresja białka *mdm2* skojarzona z brakiem ekspresji białka p53 – paradoksalnie wiązała się z lepszym rokowaniem. Jednak w innych badaniach obecność białka *mdm2* związana była z przerzutami do węzłów chłonnych [10] lub nie miała wpływu na przeżycie [11]. Ze względu na to, że wartość rokownicza ekspresji białka *mdm2* stanowi wciąż przedmiot kontrowersji, postanowiliśmy ocenić tę kwestię u chorych na NDKRP poddanych resekcji mięszu płucnego.

Materiał i metody

Badana grupa składała się ze 123 chorych na NDKRP, u których w latach 1994-1998 wykonywano doszczętną resekcję mięszu płucnego w Klinice Chirurgii Klatki Piersiowej Akademii Medycznej w Gdańsku. Próbkę guzów utrwalane były w formalinie a następnie zatapiane w parafinie. Trzech niezależnych patologów (A.K., K.H.W. i C.B.), na podstawie wycinków barwionych hematoksyliną-eozyną, oceniało typ i stopień zróżnicowania nowotworu. Stopień zaawansowania choroby (pTNM) określano po badaniu patologicznym guza pierwotnego i regionalnych węzłów chłonnych.

Ekspresję białek *mdm2* [12] i p53 [13] oceniano immunohistochemicznie przy użyciu metod opisanych w poprzednich pracach naszego zespołu. Stosowano przeciwciała monoklonalne: klon IF2 – przeciwko *mdm2* i Pab 1801 – przeciwko p53 firmy Oncogene Science. Preparaty wybarwione metodami immunohistochemicznymi oceniane były przez dwóch niezależnych obserwatorów (K.H.W. i C.B.). Obecność białka *mdm2* w jądrach komórkowych, niezależnie od jej nasilenia, uznawana była za wynik dodatni ($\geq 1\%$). Baza danych obejmowała następujące cechy: wiek i płeć chorych, palenie tytoniu, typ histologiczny i stopień zróżnicowania guza, stopień zaawansowania nowotworu w skali pTNM, datę zabiegu operacyjnego, leczenie uzupełniające, datę i lokalizację nawrotu choroby, informację o przeżyciu obejmującą ostatnią obserwację lub datę zgonu, a także ekspresję białek *mdm2* i p53.

Statystyka

Związek pomiędzy ekspresją *mdm2* i p53 a cechami klinicznymi oceniono za pomocą testów χ^2 i Fishera. Czas przeżycia do nawrotu choroby (*disease-free survival* – DFS) obliczano od dnia zabiegu operacyjnego do dnia stwierdzenia nawrotu lub do dnia zgonu, w zależności od tego, które z tych zdarzeń wystąpiło wcześniej. Całkowity czas przeżycia (*overall survival* – OS) obliczano od dnia zabiegu operacyjnego do dnia ostatniej obserwacji lub dnia zgonu. Analizę przeżycia objęto wszystkich zmarłych chorych, niezależnie od przyczyny zgonu. Krzywe przeżycia

sporządzano przy użyciu metody Kaplana–Meiera i porównywano za pomocą testu log-rank. Analizę wieloczynnikową przeprowadzono przy użyciu modelu regresji Coxa, przy czym za znamienne uważane były wartości p poniżej 0,05.

Wyniki

Ekspresję białka *mdm2* w jądrze wykryto w 40 próbkach (33%). Współwystępowanie białek *mdm2* i p53 wykryto w 19 przypadkach (15%). Nie zaobserwowano zależności pomiędzy ekspresją białek *mdm2* i p53, niezależnie od przyjętego punktu odcięcia.

W analizie χ^2 nie stwierdzono zależności pomiędzy ekspresją białka *mdm2* (analizowaną pojedynczo lub łącznie z p53) a cechami klinicznymi obejmującymi wiek i płeć chorych, stopień zaawansowania klinicznego nowotworu, typ histologiczny oraz stopień zróżnicowania guza (Tab. I). Ponieważ tylko 6 chorych (5%) w badanej grupie nigdy nie paliło papierosów, nie oceniono zależności pomiędzy ekspresją białka *mdm2* i nałogiem palenia tytoniu.

Tab. 1. Zależność pomiędzy występowaniem białka *mdm2* a cechami klinicznymi chorych (test χ^2)

Cecha	<i>mdm2</i> (-)	<i>mdm2</i> (+)	p
Wiek			
>60 lat	41	15	0.29
≤60 lat	42	25	
Płeć			
kobiety	20	11	0.85
mężczyźni	63	29	
Stopień zaawansowania klinicznego			
I	39	17	0.77
II	6	5	
IIIA	35	16	
IIIB + IV	3	2	
Postać histologiczna raka			
płatkonabłonkowy	41	23	0.48
gruczolakorak	24	3	
wielkokomórkowy	10	2	
gruczołowo-płatkonabłonkowy	8	2	
Stopień zróżnicowania raka			
G1	13	7	0.86
G2	50	22	
G3	20	11	
p53			
(-)	39	21	0.70
(+)	44	19	

Do chwili przeprowadzenia niniejszej analizy (czerwiec 2005 r.) u 29 chorych (24%) nie stwierdzono nawrotu choroby. Mediana DFS dla całej grupy wynosiła 28 miesięcy, a prawdopodobieństwo rocznego i pięcioletniego DFS – odpowiednio 61% i 31%. Mediana DFS wśród pacjentów z ekspresją i bez ekspresji białka *mdm2* wynosiła odpowiednio 12 i 31 miesięcy, a prawdopodobieństwo pięcioletniego DFS – odpowiednio 25% i 35% ($p=0,22$). Nie zaobserwowano różnic pod względem DFS pomiędzy czterema możliwymi fenotypami

Tab. II. Wpływ obecności białka mdm2 i p53 na czas do nawrotu choroby oraz na całkowity czas przeżycia

Podgrupy chorych	Liczba (%)	Czas do nawrotu choroby		Całkowity czas przeżycia	
		p	WR (95% ZU)	p	WR (95% ZU)
mdm2-/p53- vs pozostali	39 (32%)	0,72	1,08 (0,64-1,52)	0,67	1,10 (0,66-1,54)
mdm2-/p53+ vs pozostali	44 (36%)	0,14	0,72 (0,29-1,15)	0,09	0,69 (0,24-1,12)
mdm2+/p53- vs pozostali	21 (17%)	0,37	1,27 (0,75-1,79)	0,28	1,34 (0,83-1,86)
mdm2+/p53+ vs pozostali	19 (15%)	0,52	1,20 (0,66-1,76)	0,51	1,20 (0,65-1,76)

WR – współczynnik ryzyka, 95% ZU – zakres ufności

Tab. III. Analiza wieloczynnikowa obejmująca wpływ analizowanych cech na czas do nawrotu oraz na całkowity czas przeżycia

Cecha	Czas do nawrotu choroby		Całkowity czas przeżycia	
	p	WR (95% ZU)	p	WR (95% ZU)
Płeć	0,77	0,94 (0,53-1,35)	0,93	0,98 (0,57-1,39)
Wiek	0,07	1,40 (1,03-1,76)	0,06	1,50 (1,12-1,87)
Postać histologiczna raka	0,42	1,06 (0,92-1,21)	0,50	1,05 (0,90-1,20)
Stopień zaawansowania klinicznego	<0,001	1,52 (1,36-1,69)	<0,001	1,58 (1,40-1,74)
Stopień zróżnicowania raka	0,01	1,47 (1,17-1,77)	0,003	1,60 (1,30-1,92)
Ekspresja białka mdm2	0,56	0,84 (0,51-1,27)	0,75	0,94 (0,56-1,32)
Ekspresja białka p53	0,64	0,92 (0,58-1,27)	0,67	0,93 (0,58-1,28)

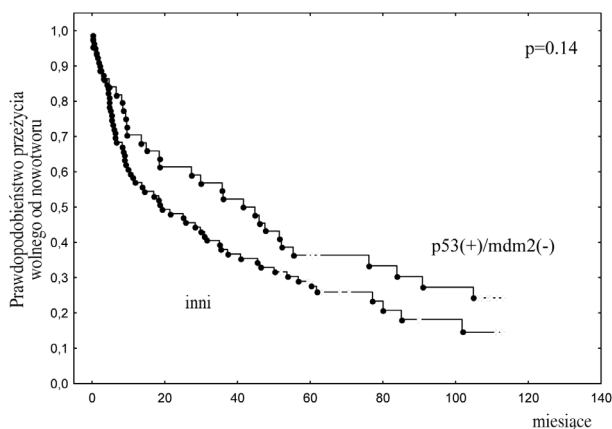
WR – współczynnik ryzyka, 95% ZU – 95% zakres ufności

mdm2/p53 (mdm2-/p53-, mdm2-/p53+, mdm2+/p53-, mdm2+/p53+) (Tab. II).

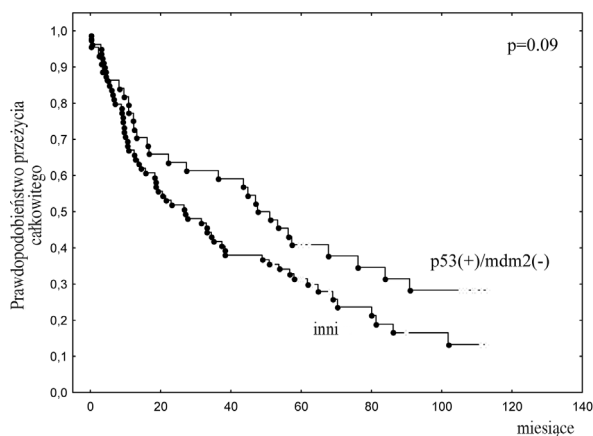
W chwili wykonywania analizy, przy medianie czasu obserwacji wynoszącej 71 miesięcy (zakres od 52 do 113), żyło 31 chorych (25%). Mediana OS dla całej grupy wynosiła 34 miesiące, a prawdopodobieństwo przeżycia jednego roku i pięciu lat – odpowiednio 70% i 35%. Mediana OS w grupie chorych z ekspresją i bez ekspresji mdm2 wynosiła odpowiednio 16 i 38 miesięcy, a prawdopodobieństwo przeżycia pięciu lat – odpowiednio 24% i 40% (p=0,17).

Nie zaobserwowano istotnych różnic w czasie całkowitego przeżycia pomiędzy poszczególnymi grupami pacjentów o czterech możliwych fenotypach mdm2/p53 (Tab. II). Całkowite przeżycie oraz czas do nawrotu choroby były jednak nieznamienne dłuższe w grupie chorych z fenotypem mdm2-/p53+ (rysunki 1A. i 1B.).

W analizie jedno- i wieloczynnikowej stopień zaawansowania klinicznego nowotworu oraz stopień jego zróżnicowania były niezależnymi czynnikami rokowniczymi dla DFS i OS (Tab. III).

Ryc. 1A. Krzywa przeżycia Kaplana-Meyera dla fenotypu p53(+)/mdm2(-) w porównaniu do pozostałych chorych – czas do nawrotu choroby

Ryc. 1B. Krzywa przeżycia Kaplana-Meyera dla fenotypu p53(+)/mdm2(-) w porównaniu do pozostałych chorych – całkowity czas przeżycia

Dyskusja

W naszym badaniu ekspresję białka mdm2 stwierdzono w 33% przypadków NDKRP. Częstość występowania ekspresji mdm2 w innych badaniach dotyczących raka płuca wykazywała duże zróżnicowanie w granicach od 6% do 78% [9–11, 14–16]. Tak znaczne rozbieżności mogą być spowodowane kilkoma czynnikami. Wydaje się, że jednym z nich może być rodzaj przeciwciała pierwotnego oraz systemu detekcyjnego. W przedstawionej pracy zastosowano technikę APAAP (*alkaline phosphatase anti-alkaline phosphatase*), podczas gdy inni autorzy stosowali system kompleksów ABC (*avidin-biotin-peroxidase*) [9, 14] lub SAB (*streptavidin-biotin-peroxidase*) [11, 17]. Podobnie jak w przypadku innych prac [9, 10, 14, 15, 17], w niniejszym badaniu do wykrywania białka mdm2 stosowano klon IF2. Przeciwciała to rozpoznaje $-NH_2$ -końcowy region mdm2. Inni autorzy stosowali klon 1B10 rozpoznający $-COOH$ -końcowy region białka mdm2 [10, 15] lub klon SMP14, rozpoznający epitopy mdm2 zlokalizowane pomiędzy aminokwasami 154 i 167 mdm2 [11]. Ponieważ dostępne przeciwciała przeciwko białku p53 nie rozróżniają rodzaju nagromadzonego białka p53 (typu „dzikie” lub zmutowane), w badaniach dotyczących ekspresji tego białka w NDKRP nie można określić mechanizmu jego gromadzenia. Podobnie nieznana pozostaje przyczyna nadmiernej ekspresji mdm2, zwłaszcza w kontekście autoregulacyjnej pętli sprzężenia zwrotnego z udziałem mdm2 i p53.

W przedstawionej pracy za dodatnie uznawaliśmy jedynie te próbki, w których ekspresja białka mdm2 dotyczyła jąder komórkowych. Niektórzy autorzy do tej kategorii zaliczali także lokalizację białka poza jądrem, np. w cytoplazmie [14]. Różne były także punkty odcięcia. Poszczególni autorzy za dodatnie uznawali próbki, w których ekspresja występowała w $>0\%$ [14], $>5\%$ [18] lub $>10\%$ komórek nowotworowych [9, 10, 15]. Marchetti i wsp. [14] nie podali punktu odcięcia dla mdm2, natomiast dla białka p53 wartość ta wynosiła $>50\%$. Wszystkie te czynniki uniemożliwiają przeprowadzenie miarodajnej, wspólnej analizy wyników uzyskanych w poszczególnych badaniach.

Współwystępowanie białka mdm2 i p53 oceniano jedynie w kilku badaniach. W pięciu z nich [9, 10, 15, 16, 19] nie stwierdzono zależności pomiędzy ekspresją tych białek natomiast w jednym obecność mdm2 była związana z silną ekspresją p53 [14]. W naszym badaniu współwystępowanie mdm2 i p53 zaobserwowano w 15% przypadków. Nie stwierdzono zależności pomiędzy ekspresją obu białek, nawet po uwzględnieniu najsilniejszej ekspresji p53 ($>50\%$). Niektórzy autorzy sugerowali, że funkcja mdm2 wykracza poza regulację p53 [10]. Istnieje prawdopodobieństwo, że mdm2 może odgrywać niezależną od p53 rolę w powstawaniu nowotworu, oraz że nadmierna ekspresja tego protoonkogenu może prowadzić do przekształcenia nowotworowego, nawet jeśli nie występują inne zaburzenia genetyczne [8].

W przedstawionej pracy, podobnie jak w materiale Ko i wsp. [11], nie zaobserwowaliśmy zależności pomiędzy

ekspresją mdm2 i p53 a cechami klinicznymi chorych (zarówno we wspólnej, jak i w pojedynczej analizie obu białek). Niektóre badania wykazały silniejszą ekspresję białka mdm2 w gruczolakorakach płuca [9, 14], w innych natomiast (w tym także w naszym) nie udało się wykazać takiej zależności [11, 16, 17]. Podobnie jak inni autorzy [9, 19], nie zaobserwowaliśmy zależności pomiędzy mdm2 a stopniem zróżnicowania guza lub stopniem zaawansowania nowotworu. Częstsze występowanie przerzutów do węzłów chłonnych towarzyszące nadekspresji mdm2 ($p < 0,005$), jak i fenotypowi mdm2+/p53+ ($p < 0,001$) opisali Gorgoulis i wsp. [10]. Akiawa i wsp. [16] wykazali natomiast, że obecność białka mdm2 wiąże się z ekspresją białka p²¹WAF1/CIP1 i stopniem zaawansowania choroby, lecz nie z obecnością białka p53.

W badanej grupie chorych nie zaobserwowaliśmy wpływu ekspresji mdm2 na DFS oraz OS. Według naszej wiedzy opublikowano tylko pięć badań oceniających ekspresję białka mdm2 w NDKRP, z których tylko trzy obejmowały analizę wartości rokowniczej tej cechy.

Wspólna analiza ekspresji mdm2 i p53 w naszym materiale nie wykazała wartości rokowniczej któregośkolwiek z badanych fenotypów. Obserwację tę należy jednak interpretować ostrożnie ze względu na stosunkowo niewielką liczbę chorych w poszczególnych podgrupach. Akiawa i wsp. [16] nie zaobserwowali wartości rokowniczej ekspresji mdm2/p53 u 112 chorych na NDKRP, pomimo częstszego występowania nadmiernej ekspresji mdm2 w chorobie zaawansowanej. Ko i wsp. [11] nie wykazali wpływu ekspresji białek mdm2 i p53 oraz mutacji genu *P53* na czas przeżycia, jakkolwiek obecność MDM2mRNA była związana z lepszym rokowaniem. Higashiyama i wsp. [9] sugerowali, że wyłączna ekspresja mdm2 nie miała wpływu na czas przeżycia ($p = 0,62$), jednak fenotyp mdm2+/p53- był związany z lepszym rokowaniem ($p = 0,039$). Gorgoulis i wsp. [10] wykazali gorsze rokowanie i częstsze przerzuty do węzłów chłonnych w przypadku fenotypu mdm2+/p53+, lecz badanie to nie obejmowało analizy przeżycia.

Podsumowując, wyniki naszego badania sugerują, że kliniczne znaczenie ekspresji białka mdm2 pozostaje wątpliwe, niezależnie od występowania lub braku ekspresji białka p53.

Podziękowania

Autorzy pragną podziękować dyrekcji Katharinenhospital w Stuttgarcie (Niemcy), za umożliwienie przeprowadzenia laboratoryjnej części tego badania, jak również całemu personelowi Zakładu Patologii, w szczególności pani Reyes Esparza i pani Brigitte Öchsle, za ich nieocenioną pomoc laboratoryjną.

Dr med. Dorota Dworakowska
Klinika Chorób Wewnętrznych,
Endokrynologii i Zaburzeń Hemostazy AM
ul. Dębinki 7, 80-211 Gdańsk, Poland
tel/fax: (48) (58) 349 28 42
e-mail: ddd@amg.gda.pl

Piśmiennictwo

1. Parkin DM, Bray F, Ferlay J i wsp. Global cancer statistics, 2002. *CA Cancer J Clin* 2005; 55: 74-108.
2. Prives C, Hall PA. The p53 pathway. *J Pathol* 1999; 187: 112-26.
3. Momand J, Zambetti GP. Mdm-2: "big brother" of p53. *J Cell Biochem* 1997; 64: 343-52.
4. Fakhrazadeh S, Trusko S, George DL. Tumorigenic potential associated with enhanced expression of a gene that is amplified in a mouse tumor cell line. *Embo J* 1991; 10: 1565-9.
5. Momand J, Jung D, Wilczynski S i wsp. The MDM2 gene amplification database. *Nucleic Acids Res* 1998; 26: 3453-9.
6. Piette J, Neel H, Marechal V. Mdm2: keeping p53 under control. *Oncogene* 1997; 15: 1001-10.
7. Haines DS, Landers JE, Engle LJ i wsp. Physical and functional interaction between wild-type p53 and mdm2 proteins. *Mol Cell Biol* 1994; 14: 1171-8.
8. Wiethege T, Voss B, Muller KM. Detection of MDM2-proto-oncogene in paraffin embedded human bronchial epithelium. *J Cancer Res Clin Oncol* 1994; 120: 252-5.
9. Higashiyama M, Doi O, Kodama K i wsp. MDM2 gene amplification and expression in non-small-cell lung cancer: immunohistochemical expression of its protein is a favourable prognostic marker in patients without p53 protein accumulation. *Br J Cancer* 1997; 75: 1302-8.
10. Gorgoulis VG, Zoumpourlis V, Rassidakis GZ i wsp. A molecular and immunohistochemical study of the MDM2 protein isoforms and p53 gene product in bronchogenic carcinoma. *J Pathol* 1996; 180: 129-37.
11. Ko JL, Cheng YW, Chang SL i wsp. MDM2 mRNA expression is a favorable prognostic factor in non-small-cell lung cancer. *Int J Cancer* 2000; 89: 265-70.
12. Dworakowska D, Jassem E, Jassem J i wsp. MDM2 gene amplification: a new independent factor of adverse prognosis in non-small cell lung cancer (NSCLC). *Lung Cancer* 2004; 43: 285-95.
13. Dworakowska D, Jassem E, Jassem J i wsp. Prognostic relevance of altered pRb and p53 protein expression in surgically treated non-small cell lung cancer patients. *Oncology* 2004; 67: 60-6.
14. Marchetti A, Buttitta F, Pellegrini S i wsp. mdm2 gene amplification and overexpression in non-small cell lung carcinomas with accumulation of the p53 protein in the absence of p53 gene mutations. *Diagn Mol Pathol* 1995; 4: 93-7.
15. Gorgoulis VG, Rassidakis GZ, Karameris AM i wsp. Immunohistochemical and molecular evaluation of the mdm-2 gene product in bronchogenic carcinoma. *Mod Pathol* 1996; 9: 544-54.
16. Aikawa H, Sato M, Fujimura S i wsp. MDM2 expression is associated with progress of disease and WAF1 expression in resected lung cancer. *Int J Mol Med* 2000; 5: 631-3.
17. Koga T, Hashimoto S, Sugio K i wsp. Heterogeneous distribution of P53 immunoreactivity in human lung adenocarcinoma correlates with MDM2 protein expression, rather than with P53 gene mutation. *Int J Cancer* 2001; 95: 232-9.
18. Stefanaki K, Rontogiannis D, Vamvouka C i wsp. Immunohistochemical detection of bcl2, p53, mdm2 and p21/waf1 proteins in small-cell lung carcinomas. *Anticancer Res* 1998; 18: 1167-73.
19. Rasidakis A, Orphanidou D, Kalomenidis J i wsp. Expression of mdm-2 protein in neoplastic, preneoplastic, and normal bronchial mucosa specimens: comparative study with p53 expression. *Hybridoma* 1998; 17: 339-45.

Otrzymano: 10 października 2005 r.

Przyjęto do druku: 22 lutego 2006 r.